

<http://facebookreporter.org/2015/06/09/%D0%BD%D0%B5%D0%BD%D0%B0%D0%B4-%D0%B1%D0%BB%D0%B0%D0%B3%D0%BE%D1%98%D0%B5%D0%B2%D0%B8%D1%9B-%D1%81%D1%80%D0%B1%D0%B8%D0%BD%D0%BE%D0%B2%D0%BE-%D0%BE%D1%80%D1%83%D0%B6%D1%98%D0%B5/>

<http://facebookreporter.org/2015/06/09/ненад-благојевић-србиново-оружје>

СРБски ФБРепортер

Разбијмо режимски медијски мрак –
будимо сви ФБ репортери

**Јавна признања
ССД и УСКС**
СРБском ФБРепортеру
за "алтернативни
медијски рад"

serbian fbreporter
**СРБски
ФБРепортер**

Разбијмо режимски медијски мрак - поставимо сви ФБРепортери

**Редакцијска
слава**
Свети Владика Николај
Жички и Охридски
(пренос моштију)

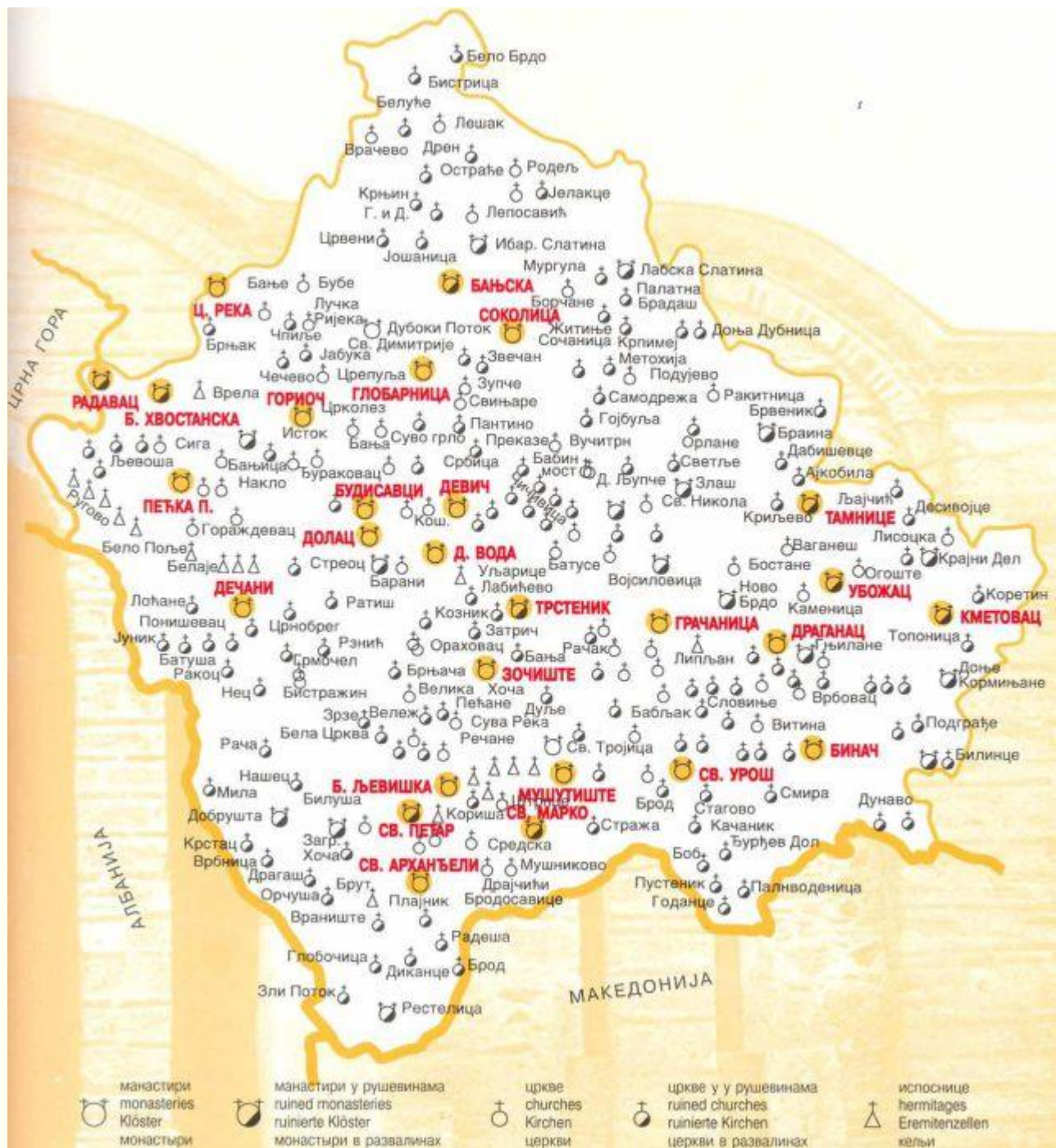
Ненад Благојевић:

СРБИНОВО ОРУЖЈЕ

Нисмо први пут сатерани у ћошак, у угао из кога нам делује да нема изласка. Притиснути смо са свих страна и не дозвољавају нам ни очи да отворимо. Није то ништа ново, гледали смо ово много пута у прошлости. И тада, као и сада, непријатељ је већ кренуо са слављем, уверен у своју победу. Прерано су почели са радовањем. Задали су нам нокаут и мисле да немамо снаге више из њега да устанемо. Да ли је баш тако? Наравно, Запад свој оптимизам и сигурност у победу заснива и на чињеници да су они који стоје у нашем углу, они који би требали да нам буду главна подршка, оне које смо нажалост сами бирали, уствари већ одавно играчке у њиховим рукама.

Дакле, све је добро припремљено. Све је спремно да се српски народ уништи и потчини. Вероватно би то и била лака победа Запада, да за противника у овом случају немају народ коме се овакве ситуације дешавају бар два до три пута у једном веку. Вероватно би стварно већ могли да прослављају, да се радују и славе победу, да са друге стране не стоји српски народ. Ту се ствари издајницима, кукавицама и западним зликовцима мало компликују. Опет су прескакали лекције из прошлости, опет их је мрзело да читају, опет нису консултовали историју. Заборавили су да Србин увек има оно нешто непредвидиво. Србин увек има ону необјашњиву моћ да се подигне и онда када то већ изгледа немогуће. Кроз историју, Србин је доказао небројено пута да има тајно оружје, оружје које му гарантује непобедивост.

Светосавље је Србину давно дало ту непобедивост. Када је Србин својим врлинама додао испуњеност душе вером, направио је тај пресудан корак. Корак који је био неопходан да би и остале врлине добиле на смислу, а уствари се тада наоружао непобедивошћу. Чини се да од тада Србин никад не застаје у страху од пораза, већ искључиво у страху од победе. Кад то чини, разлог је што је свестан снаге оружја које поседује, и не жели да се горди. Када му је душа испуњена довољно јаком вером, Србин нема сумњу у победу, онда када застане разлог је што увек даје још једну шансу непријатељима да се промене. Покушавајући тим залуталим душама да да прилику да схвате своје грешке и да се повуку с миром, пре него доживе пораз. Дајући им шансу

да спасу и себе и своје душе како му православље и налаже. Нажалост, изгледа да душе испуњене мржњом и злом не могу то на прави начин да схвате. Они светосавску благодот доживљавају као слабост, иако су у прошлости могли да науче да није тако. Али, ту им више не можемо помоћи, мрзело их је да читају, сада ће морати поново да уче испочетка.

Да су имали мало више памети консултовали би историју. Тамо би могли да пронађу и схвате да је тачно да Србин не мрзи никог, па чак ни оне који су му наносили зло. Али да то што никог не мрзи не значи да не зна са злом да се избори. Србин зна да изнад нас постоји Господ који све то гледа па ће Он и да суди свакоме по његовим делима. Србин се тако и понаша, све док није доведен у ситуацију да је сатеран у ћошак. У онај угао када мора да се бори за свој опстанак, када мора да покаже своју праву снагу да не би изгубио част, да не би изгубио будућност. Тада не постоји оружје на свету које може да га заустави, не постоји сила која може да надјача то оружје које Србин носи вековима у себи. **Нема ничег што може да спречи веру, истину и правду коју православца носи у себи.** Тада нема више ничег што може да заустави враћање слободе у пуном сјају светосавском роду.

СРБИНОВО ОРУЖЈЕ

Кад остави Срба срећа,
И гони га судба црна,
И тужноме, мјесто цв'јећа,
Пружа оштра в'јенац трна;
Кад му име, вјеру, части
Газила је злоба врага,
Под насиљем пакла страсти
Служила му сеја драга.

Кад под ада стравом мрском
Земља му је сузе лила,
А његовом крвљу српском
Змија душу кријепила.
За одбрану части, вјере
Трзао је Србин мача,
Да слободе цв'јеће бере –
И душмане да надјача;
Да сатану гадну смрви
Презир'о је муке љуте;
Газио је море крви,
Ширио је слави путе.

Ал' оружја јачег има
Што нам црну поноћ слама,
А окове ропске снима
И власт силе пружа нама;

Проводи нас кроз мракове
До дворова моћи славне,
Слободе нам златне, нове
Буди ведре, св'јетле дане.

**То оружје што све слама
чили дух је пунан моћи;
Бистри разум, гдје се тама
Није свила, нит' мрак ноћи;**
Што је срамно и презрено;
Што пред срџбом судбе није
Ледном тугом оборено;
А с браника светог права
Не отступа, не скрива се,
Са смјелошћу гордог лава
Трпи муке и ужасе.

**То оружје, што све ори
И до златне води мете,
Чисто ј' срце, у ком гори
жар истине, правде свете.**
Што се труди да саплете
В'јенце славе роду своме;
Да разagna тмине клете,
Што му мајци груди ломе.

**С тим оружјем, даром неба,
Напр'јед, брате, свуд без страха!
То оружје теби треба
Србадијо, муњо плаха!**

**С тим оружјем смјело ходи
И циљу ћеш ближе бити,
То оружје срећи води –
Са њиме ћеш поб'једити!**

Алекса Шантић

Проблем Запада је што упорно жели да буде учитељ свима. Заборављајући да за тако нешто мора да се имају и озбиљне квалификације. Заборављају да неки од њих нису завршили ни „основну школу“. Као и свака школа, тако и школа за учитеља, за светског полицајца, мора да траје, мора да има неку историју. А неке од тих западних земаља постоје тек толико да би можда могли да се упишу у „обданиште“, а толико би желели да буду свима предавачи. Уместо да уче и прихватају искуства оних који имају

часну историју, исправnu и праведnu прошлост, гордост их је претворила у умишљене учитеље. И то оне учитеље који не мисле да знају нешто, него да знају све.

Постављају другима ултиматуме, захтеве и налоге под претњом. Да су учени знали би да такво понашање не може чинити учитеља, такви ставови били би пораз за правог предавача. Тако се понаша искључиво незналица, онај ко није сигуран у себе, онај ко нема ауторитет па силом покушава да га наметне. Прави учитељ не поставља ултиматуме другима, он себи поставља високе захтеве да научи и помогне друге, да својим примером укаже на прави пут. **За тако нешто потребни су векови, можда и миленијуми у којима је стицано искуство, у којима није упрљана част, у којима није продата душа. Народ који има такву историју и прошлост могао би да буде учитељ другима, могао би да буде пример. Пут којим запад жели да нас поведе јесте пример, али пример погрешног живота, пример сигурне пропасти, пример пута без будућности.**

На тај њихов погрешан пут упорно желе да одуку и Србе. Када им то не успе и поред свих њихових превара и убеђивања, прибегавају сили и ултиматумима. Онда када су помислили да су та исказана сила и ултиматуми довољно јаки да Србин посустане, да постане део тог зла, стићи ће их изненађење. Опет ће упознати то непобедиво српско оружје. Поново ће српско срце заискрити, поново ће се у његову душу вратити жар истине и свете правде. Неће дозволити искрени Светосавац да му се догоди оно што се Западу одавно догодило. Оно што се деценијама догађа и са властодршцима у Србији. Који након доласка на власт предају своје душе силама таме. А онда њихова срца, уместо србољубља које би требало да их краси, надвладава среброљубље, чинећи њихова душе заувек изгубљеним. Прави Србин, онај чијим венама тече неупрљана крв предака, то неће себи допустити. **Неће православац никад дозволити да му душу запоседну западна бездушност, неморалност и среброљубље. Он зна да је најважније знати „за шта“ се живи, и да кад ту нема недоумицу онда ће знати и „како“ до тога доћи.** Србин ће тада својим оружјем – душом испуњеном вером, победити било ког непријатеља.

Оно што Србин не сме да заборави, а и неће, јесте оно по чему је другачији, оно што га разликује од тог западног света који га окружује. Неће Србин сметнути са ума разлику између њега и оних који живе само да би грабили. Оно што нас чини непобедивим јесте свесност да можда немамо пуно, да сигурно немамо највише, али да имамо довољно. Имамо сасвим довољно, имамо колико је нормалном човеку потребно. Поседујемо толико да имамо све разлоге да будемо и срећни и поносни. Зато смо и захвални Господу за све што нам је пружио, за све оно неопходно што имамо. Морамо само научити да ту захвалност искрено и покажемо, само тако ћемо добити и све друго што нам евентуално недостаје.

Србин је свестан тежине живота, знамо ми врло добро да када се попнемо на брдо оно што ћемо угледати на хоризонту биће још пуно брда и долина. То оне праве сигурно неће уплашити, важно је да будемо свесни чињенице да у себи носимо најјаче оружје. Да оно никад неће напустити нашу душу, ако ми сами не напустимо пут предака, напуштајући тиме и себе. Знамо ми врло добро да је живот пун дивних сунчаних дана,

али и тешких олуја. **Прошлост нас је већ научила како да те олује преживимо, да без обзира на њихову снагу и после њих останемо чврсти. Толико чврсти да када олуја прође ни не верујемо да је била тако снажна, уствари нисмо сигурни ни да је била. Оно у шта смо сигурни је да нас свака олуја ојача и учини још бољим, а наше оружје још моћнијим.**

Неће се овај народ у добру сувише узнети, али неће дозволити ни данас, када му је тешко, да се понизи. **Постоји граница, постоји мера испод које овај народ неће ићи. Граница након које ће морати да покаже своју снагу коју тако вешто скрива, не желећи друге да унизи, не желећи да се горди.** Светосавац кад је богат размишља како другима да помогне и како ће ако наступи сиромаштво то са поносом сносити. Када га други хвале не горди се, већ размишља како да примерено сутра поднесе и њихове поруге. Када је срећан Србин то воли да подели, али већ тада мисли да не изгуби достојанство ако једног дана наступи несрећа.

Човек много тога може својим мислима и понашањем. У животу се може много научити, ако се то на време прихвати, сваки животни изазов ће се на прави начин и пребродити. Важно је знати и истину да својим понашањем, изјавама или изгледом можемо понешто да сакријемо, али да ће се у нашим очима увек видети одраз душе. Наше очи ће увек рећи истину, и као што ми у очима Запада јасно читамо зло, они у нашим очима виде веру, љубав, истину, правду и храброст. **То што виде у нашим очима, уз нашу одлучност коју осећају, јесте оно што их чини неспокојним, то је оно непобедиво Србиново оружје. Зато не смемо чинити ништа чега би се сутра стидели, ништа на шта сутра не бисмо били поносни. Морамо живети исто онако храбро, честито и поносно као и наши ђедови. Не смемо заборавити да смо сви смртни, али да се Србин разликује од других по томе што за живота не живи у страху од смрти већ размишља како ће са достојанством умрети.**

Начин да нешто променимо у животу, да нешто учинимо бољим за себе, јесте да престанемо да размишљамо о садашњости и да донесемо одлуку о будућности. А онда да све учинимо да се крећемо у том правцу. Да корачамо и ми путем којим су крочили и наши стари. Путем који је увек иза себе остављао прошлост на понос а водио у светлу будућност. Да више никад не дозволимо да гори од нас имају будућност не зато што су је заслужили, већ само зато што су се усудили да

<http://facebookreporter.org/2015/06/09/%D0%BD%D0%B5%D0%BD%D0%B0%D0%B4-%D0%B1%D0%BB%D0%B0%D0%B3%D0%BE%D1%98%D0%B5%D0%B2%D0%B8%D1%9B-%D1%81%D1%80%D0%B1%D0%B8%D0%BD%D0%BE%D0%B2%D0%BE-%D0%BE%D1%80%D1%83%D0%B6%D1%98%D0%B5/>

покушају. Морамо веровати у оружје које носимо у себи, постати свесни да своју будућност сами градимо. Кад поново будемо кренули путем предака, када будемо довољно желели и веровали у оно што јесмо, будућност ће се отворити пред нама у најлепшем светлу. Направићемо је извесном, јер оружје које Србин поседује слама сваку неправду, побеђује свако зло. Са тим даром неба сваки циљ нам је ближе, само не смео сами да га се одрекнемо. Зато, Србадијо, са тим оружјем слободно, чврсто и смело ходи, јер те оно без грешке ка победи, срећи и слободи води.
